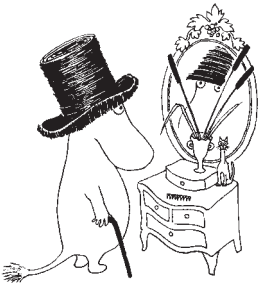
tale

Timeless tales, Boundless Imagination

มนตร์มูมิน
Finn Family Moomintroll

ตูเว ยานซอน

เขียนและวาดภาพประกอบ

ธารพายุ

แปล

คุณพ่อมูมินเขียนเอาๆ นึกในใจว่าพวกเขาจะเศร้าสลดหดหู่
สักเพียงไหนเมื่ออ่านเรื่องนี้ พอคิดได้เช่นนี้เขาก็รื่นเริงขึ้นมาใหม่
แล้วเขาพูดกับตัวเองว่า “สมน้ำหน้าพวกนั้นจัง!”

– ตูเว ยานซอน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

การมีหมวกวิเศษที่เสกอะไรต่าง ๆ ขึ้นมาได้ก็ฟังดูน่าสนุกดีใช่ไหม

แค่เติมน้ำเปล่าลงไป ก็ได้น้ำราสป์เบอร์รีมาดื่มแล้ว

แต่เวทมนตร์ที่ไร้การควบคุมนี้นี่เอง ที่จะนำความปั่นป่วนมาสู่หุบเขามูมิน!

การค้นพบหมวกปีศาจฮ็อบก็อบลินของมูมินโทรลและผองเพื่อนใน*มนตร์มูมิน* เล่มนี้ จะพาผู้อ่านไปสัมผัสการผจญภัยสุดแสนโกลาหลมากมาย ทั้งยังได้เผชิญกับมุมสยองของพวกแฮตตี้แฟตเทนเนอร์ บทสนทนาชวนปวดหัว หรือแม้กระทั่งความเปล่าเปลี่ยวใจ...

แต่ในทุกการผจญภัยเหล่านั้น ไม่มีครั้งใดเลยที่ครอบครัวมูมินจะทิ้งใครไว้ข้างหลัง และแน่นอนว่าการตัดสินใจในบางครั้งก็เผยให้เราเห็นแง่มุมของเจ้าเด็กตัวจิ๋วที่ลึกซึ้งไม่ต่างจากผู้ใหญ่เลยสักนิด

สารบัญ

บทนำ 1

บทที่ 1 4

ซึ่งมูมินโทรล สนัฟกิ้น และสนิฟพบหมวก
ของปีศาจฮ็อบก็อบลิน
เมฆน้อย ๆ ห้าก้อนปรากฏขึ้นโดยไม่คาดฝัน
และเฮมูเลนหางานอดิเรกใหม่ได้

บทที่ 2 22

ซึ่งมูมินโทรลต้องเผชิญความเปลี่ยนแปลงที่น่าอึดอัด
การแก้แค้นเจ้าสิงโตมด
และมูมินโทรลกับสนัฟกิ้นออกสำรวจกัน
ตอนกลางคืนอย่างลับ ๆ

บทที่ 3 **41**

ซึ่งหนูน้ำเจอดีเข้าให้
ครอบครัวมูมินพบเกาะของพวกแฮตตี้แฟตเทนเนอร์
ที่ซึ่งเฮมูเลนเกือบเอาตัวไม่รอด
และทำอย่างไรพวกเขาจึงผ่านพ้นพายุฝนฟ้าคะนอง
ครั้งใหญ่ไปได้

บทที่ 4 **65**

ซึ่งการโจมตีของพวกแฮตตี้แฟตเทนเนอร์ยามกลางคืน
ทำให้สาวสนอร์กผมไหม้
และการค้นพบที่น่าทึ่งที่สุดบนเกาะเปลี่ยว

บทที่ 5 **82**

ซึ่งพวกเราได้ยินเรื่องราวการออกล่าปลามาเมลุก
และบ้านมูมินกลายเป็นป่า

บทที่ 6 **107**

ซึ่งเจ้านั่นกับเจ้าโน่นนำกระเป๋าเดินทางลึกลับเข้ามาในเรื่อง
โดยมีโกรึกไล่ตามหลัง
และสนอร์กเปิดการพิจารณาคดี

บทที่ 7 **122**

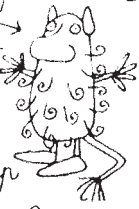
ซึ่งยาวมาก เล่าถึงการจากไปของสนัฟกิ้น
การเปิดเผยสิ่งของภายในกระเป๋าเดินทางลึกลับ
คุณแม่มูมินได้กระเป๋าถือคืนและจัดงานเลี้ยงฉลอง
ปิดท้ายด้วยการที่ปีศาจฮ็อบก็อบลินเข้ามาในหุบเขา
ของพวกมูมิน

เกี่ยวกับผู้เขียน **152**

Dear Children!!!

When I first heard that the whole Finnfammily Moomintroll was going overseas I went to Moominpappa and asked if I should pack the ususual things we carry with us on our wanderings around. Its only the story about us ~~which~~ is to go Abroad, moominpappa said. But do rite to the ~~little~~ Readers and explain what a moomin is for a something. Perhaps they havent any such there over.

Dear child is it really ~~possobl~~ possibel you havent any Moomintrolls? Or not even know what a troll is for a something? I draw very badly but about like this → he looks like. They are small and shy and hairy and there are lots and lots of them in the Finnish forests. The greatest differance between them and us is that a moomintroll is smooth and likes sunshine. The ~~usual~~ common trolls popp up only when its dark.

Snufkin asserted that you arent hibernating either over there? Its quite horrid! Are you really awake the whole long black cold winter? Poor children! Now you are quickly going to let your house be snowed ~~in~~ up and if you havent one then dig you in a snowdrifft as soon as november comes. There you have it warm and fine until Spring. But before you go to sleep you have to eat properly pineneedles and take your woolly knickers on. My respect to your fathers and mothers from the lot of us! I do hope you are going to like us!

And iff it isnt too much asked please it would be awfully fun iff you saluted your Rulers too. Moominpappa says they are lodging in the Capital in a Moominhouse of Gold!!

Moominmamma

PS Please excuse my ~~rotten~~ rottn' english you see moomins go to school only as long as it amuses them

คำแปล
จดหมายถึงผู้อ่าน

เด็ก ๆ ที่รัก!!!

ตอนแรกที่ฉันได้ยินว่า ครอบครัวมูมินโทรลแห่งฟินแลนด์ทั้งครอบครัวจะเดินทางข้ามน้ำข้ามทะเลกัน ฉันก็ไปถามคุณพ่อมูมินว่า ฉันควนเอาข้าวของที่เราพกติดตัวตามปกติใส่กระเป๋าไปด้วยไหมในการเดินทางตระเวนนี้ คุณพ่อมูมินตอบว่านี่เรื่องราวของพวกเราทีจะไปต่างประเทศเท่านั้น แต่จงเคียนถึงผู้อ่านสิ และอธิบายเสียหน่อยว่ามูมินคืออะไร พวกเขาทางโน้นอาจไม่มีแบบเราก็ได้

เด็ก ๆ ที่รัก ~~เป็นไป~~เป็นได้ไปจริง ๆ หรือว่าพวกเธอไม่มีมูมินโทรล หรือไม่รู้สักนิดด้วยซ้ำว่าโทรลคืออะไร ฉันวาดรูปแย่มาก แต่หน้าตาเขาก็ประมาณนี้แหละ พวกเขาตัวเล็กขี้อาย และมีขนรุงรัง มีพวกเขาอยู่มากมายตามป่าในฟินแลนด์ ข้อแตกต่างที่สำคัญที่สุดระหว่างพวกเขากับพวกเราก็คือมูมินโทรลไม่มีขนและชอบแสงแดด แต่โทรล~~ธรรมดา~~ทั่วไปจะปรากฏตัวก็ต่อเมื่อมืดแล้วเท่านั้น

สนัฟกิ้นยืนยันว่าพวกเธอทางโน้นไม่ได้จำสีลด้วยฉันเสียจัยด้วยจริง ๆ! แย่มากเลย! จริงหรือที่พวกเธอตื่นอยู่ตลอดฤดูหนาวสีดำที่หนาวเย็นและยาวนาน เด็ก ๆ ที่น่าสงสาร!

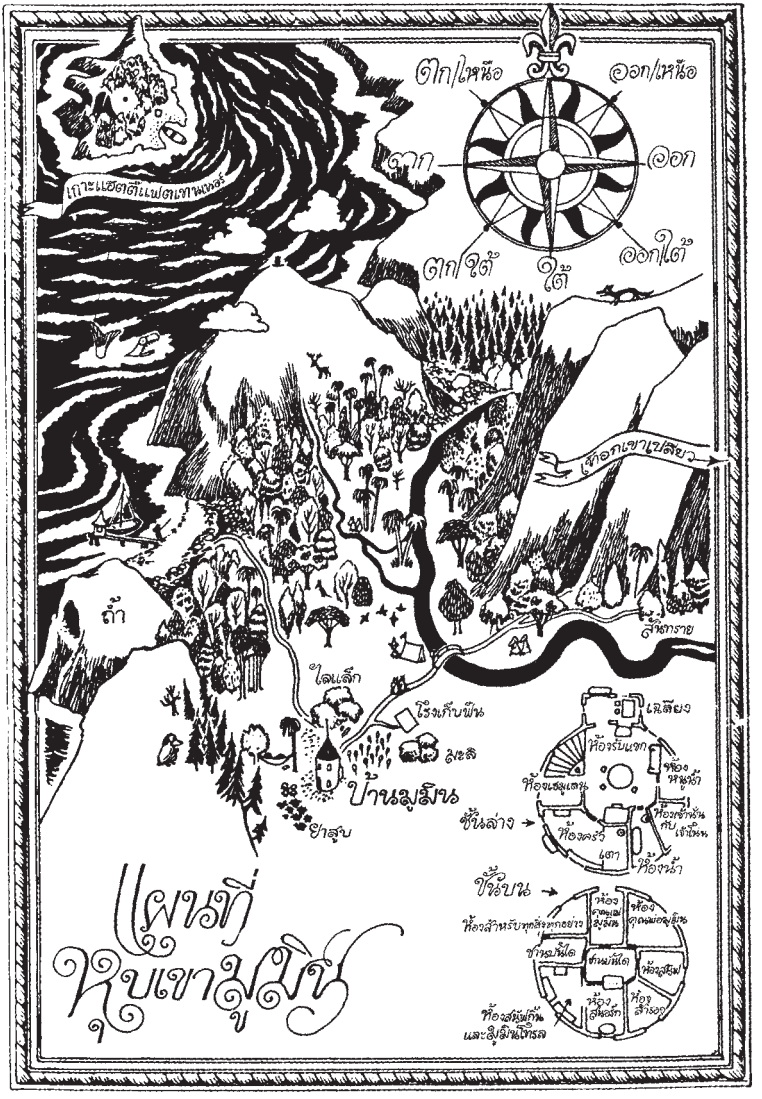
ทีนี้จงรีบปล่อยให้หิมะเข้าท่วมบ้านเลยนะ และท่ามันไม่ท่วมก็จงขุดลงในกองหิมะทันทีที่ถึงเดือนพฤศจิกายน ที่นั่นเธอจะอุ่นสบายไปจนกระทั่งฤดูใบไม้ผลิ แต่ก่อนเข้านอนเธอต้องกินใบสนตามสมควร และนุ่งกางเกงขนสัตว์ด้วยล่ะ

ขอฝากแสดงความนับถือจากพวกเราทั้งโขยงมายังคุณพ่อคุณแม่ของเธอด้วย! ฉันหวังจริง ๆ ว่าพวกเธอจะชอบเรา!

และท่าไม่เป็นการขอร้องมากเกินไปละก็ได้โปรด คงแจ่วมากเลยละ ท่าคุณจะช่วยแสดงความเคารพประมุขของประเทศคุณให้ด้วย คุณพ่อมูมินบอกว่าท่านเหล่านั้นพำนักอยู่ในเมืองหลวง ในบ้านมูมินที่สร้างด้วยทองคำ!!

คุณแม่มูมิน

ป.ล. กรุณายกโทษให้ด้วยที่ภาษาของฉันไม่เอาไน คือว่าพวกมูมินจะไปโรงเรียนตราบเท่าที่ยังสนุกเท่านั้นจ้ะ

ตก/เหนือ
ออก/เหนือ
ตก
ออก
ตก/ใต้
ใต้
ออก/ใต้
เกาะแฮตตี้แฟตเทานหล่
ทางออกเขาเปลี่ยว
สันทราย
ถ้ำ
ไลแล็ก
โรงเก็บฟืน
มะลิ
บ้านมูมิน
ยาสูบ
เฉลียง
ห้องรับแขก
ห้องหนูน้ำ
ห้องนอนชมเดน
ห้องครัว
ห้องน้ำ
ชั้นล่าง
ชั้นบน
ห้องสำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง
ห้องคุณแม่มูมิน
ห้องคุณพ่อมูมิน
ห้องสมุด
ห้องสัมภาษณ์
และสัมมนาโทรล
แผนที่
หุบเขามูมิน

บทนำ

ช้า ทึมเทาวันหนึ่ง หิมะต้นฤดูเริ่มโปรยปรายในหุบเขาของพวกมูมิน มันตกอย่างแผ่วเบาและเงียบงัน และในเวลาไม่กี่ชั่วโมงทุกสิ่งก็ขาวโพลนไปหมด

มูมินโทรลยืนอยู่บนบันไดหน้าบ้าน เฝ้ามองหุบเขาซุกตัวอยู่ภายใต้การห่มคลุมของฤดูหนาว “คืนนี้” เขานึกในใจ “พวกเราจะเตรียมตัวเพื่อหลับใหลในฤดูหนาวอันยาวนาน” (พวกมูมินโทรลเข้านอนราว ๆ เดือนพฤศจิกายนกันทั้งนั้น นับว่าเป็นความคิดที่ดีเหมือนกัน ถ้าเราไม่ชอบความหนาวเย็นและความมืดมิดของฤดูหนาวอันยาวนาน) มูมินโทรลเข้ามาในบ้านและปิดประตู

ก่อนจะย่องไปหาแม่ของเขาแล้วพูดว่า

"หิมะตกแล้วครับ!"

"แม่รู้จ้ะ" คุณแม่มูมินบอก "แม่ปูที่นอนพร้อมเตรียมผ้าห่มที่อุ่นที่สุดไว้ให้แล้ว ลูกนอนในห้องเล็กใต้ชายคากับสนิฟนะ"

"แต่สนิฟกรนสนั่นเลยนะครับ" มูมินโทรลบอก "ผมขอนอนกับสนัฟกิ้นแทนไม่ได้เหรอ"

"ตามใจลูกเลยจ้ะ" คุณแม่มูมินบอก "ให้สนิฟนอนห้องที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกก็ได้"

ดังนั้นครอบครัวมูมิน พร้อมด้วยผองเพื่อนและผู้รู้จักคุ้นเคยทั้งหลาย จึงลงมือเตรียมรับฤดูหนาวอันยาวนานอย่างเอาจริงเอาจังและเต็มไปด้วยพิธีรีตอง คุณแม่มูมินจัดโต๊ะให้พวกเขาตรงเฉลียง แต่มีเพียงใบสนเป็นอาหารมื้อสุดท้ายของวัน (ถ้าเราตั้งใจจะหลับตลอดฤดูหนาว การมีใบสนเต็มท้องก็เป็นเรื่องสำคัญ) เมื่อสิ้นสุดอาหารมื้อนั้น ซึ่งเกรงว่าคงไม่อร่อยนัก พวกเขาทั้งหมดก็กล่าวราตรีสวัสดิ์กันอย่างค่อนข้างพิถีพิถันกว่าปกติ จากนั้นคุณแม่มูมินก็เตือนให้พวกเขาแปรงฟัน

ครั้นแล้วคุณพ่อมูมินจึงไปปิดประตูหน้าต่างทั้งหมดและแขวนมุ้งครอบโคมระย้าไว้เพื่อไม่ให้ฝุ่นจับ

พวกเขาทั้งหมดปีนขึ้นเตียง จากนั้นก็จัดที่นอนให้เป็นรังที่อุ่นสบายสำหรับตนเอง ดึงผ้าห่มขึ้นจนคลุมใบหู และนึกถึงอะไรดี ๆ แต่มูมินโทรลถอนใจเล็กน้อยแล้วพูดว่า

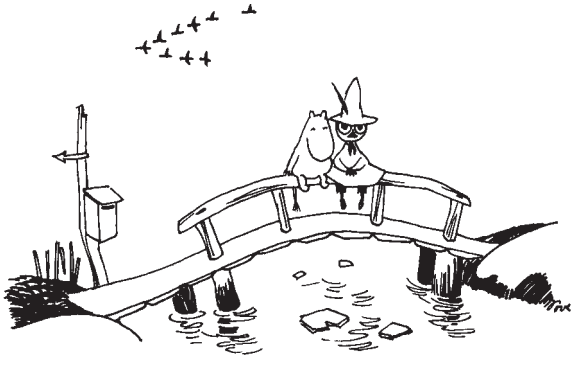
"ฉันกลัวว่าพวกเราคงเสียเวลาไปมากมายมหาศาล"

"อย่าห่วงเลย" สนัฟกิ้นตอบ "พวกเราจะฝันดีอย่าง

น่าอัศจรรย์ และพอตื่นขึ้นมาก็จะเป็นฤดูใบไม้ผลิ"

"อืมมมม" มูมินโทรลพึมพำอย่างง่วงงุน แต่เขาได้ล่องลอยเข้าสู่โลกแห่งฝันอันสลัวรางเรียบร้อยแล้ว

หิมะกำลังโปรยปรายอยู่ด้านนอก หนาและนุ่ม ปกคลุมอยู่ทั่วบันได ทั้งยังเกาะตัวหนาห้อยย้อยลงมาจากหลังคาและชายคา อีกไม่ช้าบ้านมูมินจะมิใช่สิ่งใดนอกจากหิมะก้อนกลมขนาดใหญ่ นาฬิกาหยุดส่งเสียงติ๊กๆ ไปทีละเรือน ฤดูหนาวได้มาถึงแล้ว

บทที่ 1

ซึ่งมูมินโทรล สนัฟกิ้น และสนิฟพบหมวกของบีศาจฮ็อบก็อบลิน
เมฆน้อย ๆ ห้าก้อนปรากฏขึ้นโดยไม่คาดฝัน
และเฮมูเลนหางานอดิเรกใหม่ได้

เวลา ตีสี่ของเช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิ นกกาเหว่าตัวแรกมาถึงหุบเขาของพวกมูมิน มันเกาะอยู่บนหลังคาสีฟ้าของบ้านและส่งเสียงร้องแปดครั้ง – แน่นอนว่าเสียงค่อนข้างแหบแห้งเพราะเพิ่งเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ

ครั้นแล้วมันก็บินจากไปทางทิศตะวันออก

มูมินโทรลตื่นขึ้นมาและนอนมองเพดานอยู่นานก่อนจะรู้ตัวว่าอยู่ที่ไหน เขาหลับไปร้อยวันร้อยคืน และความฝันยังคงประเดประดังกันอยู่ในหัว พยายามกล่อมให้เขากลับไปนอน

แต่ขณะที่เขากำลังพลิกตัวไปมา พยายามหาจุดอุ่นสบาย

จุดใหม่เพื่อจะนอนต่อ เขาก็เห็นอะไรบางอย่างที่ทำให้ตาสว่างขึ้นมาทันที – เตียงของสนัฟกิ้นว่างเปล่า!

มูมินโทรลลุกขึ้นนั่ง จริงด้วย หมวกของสนัฟกิ้นไม่อยู่เช่นกัน "พับผ่าเถอะ!" ว่าแล้วเขาก็ย่องไปยังหน้าต่างที่เปิดอ้าอยู่ ใช่เลย สนัฟกิ้นใช้บันไดเชือก มูมินโทรลจึงปีนข้ามขอบหน้าต่างและไต่อย่างระมัดระวังด้วยขาสั้นๆ ลงไปข้างล่าง เขาเห็นรอยเท้าของสนัฟกิ้นได้อย่างถนัดชัดเจนบนพื้นดินเปียกๆ เดี๋ยวก็เดินไปทางโน้น เดี๋ยวก็เดินมาทางนี้ จึงดูจะตามยากสักหน่อย ครั้นแล้วจู่ๆ ก็เห็นร่องรอยการกระโดดไกล แถมยังเห็นรอยไขว้ทับกันตอนกระโดดลงด้วย "เขาคงมีความสุขน่าดู" มูมินโทรลลงความเห็น "เขาตีลังกาตรงนี้ – ชัดเลยแหละ"

ทันใดนั้นมูมินโทรลก็เชิดหน้าขึ้นและเงี่ยหูฟัง ไกลออกไปสนัฟกิ้นกำลังเล่นเพลงที่เบิกบานที่สุดของเขา *สัตว์ร้ายตัวน้อยทั้งหลายสมควรติดโบที่หาง* มูมินโทรลจึงออกวิ่งไปทางเสียงดนตรี

ที่แม่น้ำเขาพบสนัฟกิ้นกำลังนั่งอยู่บนราวสะพาน แกว่งขาเหนือน้ำ หมวกใบเก่าของเขาถูกดึงลงมาครอบหูเอาไว้

"สวัสดี" มูมินโทรลทักก่อนจะนั่งลงข้างเขา

"สวัสดี" สนัฟกิ้นตอบและเล่นเพลงต่อไป

ตอนนี้ดวงตะวันขึ้นแล้ว และส่องตรงเข้าไปในดวงตาของพวกเขา ทำให้ต้องกะพริบตาปริบๆ พวกเขานั่งแกว่งขากันอยู่เหนือสายน้ำที่ไหลไม่หยุด สบายใจและไร้กังวล

ทั้งสองเคยผ่านการผจญภัยที่คาดไม่ถึงมาแล้วมากมายในแม่น้ำสายนี้ และได้พาเพื่อนใหม่ๆ กลับมาบ้านไม่น้อย คุณพ่อคุณแม่ของมูมินโทรลยินดีต้อนรับเพื่อนๆ ทั้งหมดเสมอ

ด้วยความสุขุมเช่นเคย แค่เพิ่มเตียงอีกเตียง และวางใบไม้อีกใบบนโต๊ะอาหาร ด้วยเหตุนั้นบ้านมูมินจึงค่อนข้างแน่น – เป็นสถานที่ซึ่งพวกเขาทั้งหมดทำอะไรตามใจชอบและไม่ต้องกังวลกับวันพรุ่งนี้ แม้จะมีเรื่องที่ไม่ได้คาดคิดและยุ่งยากเกิดขึ้นอยู่บ่อยครั้ง แต่ไม่มีใครว่างพอที่จะเบื่อเลย และนั่นเป็นเรื่องที่ดีเสมอ

เมื่อบทเพลงแห่งฤดูใบไม้ผลิของสนัฟกิ้นเล่นมาถึงท่อนสุดท้าย เขาก็เก็บหีบเพลงปากเข้ากระเป๋า แล้วถามว่า

“สนิฟตื่นรึยัง”

“คิดว่ายังนะ” มูมินโทรลตอบ “เขาหลับยาวกว่าใครๆ หนึ่งสัปดาห์เสมอ”

“งั้นเราก็ต้องปลุกเขา” สนัฟกิ้นบอกพลางกระโดดลงมา “วันนี้เราต้องทำอะไรพิเศษๆ กันหน่อยละ เพราะวันนี้จะเป็นวันที่ดี”

มูมินโทรลจึงมาส่งสัญญาณลับใต้หน้าต่างห้องสนิฟ เขาผิวปากธรรมดาสามครั้งก่อน แล้วจึงประกบมือเป่าลากยาวอีกหนึ่งครั้ง นั่นหมายความว่า “มีอะไรให้ทำละ” เสียงกรนของสนิฟหยุดลง แต่บนนั้นยังไร้ความเคลื่อนไหว

“อีกทีเถอะ” สนัฟกิ้นบอก และพวกเขาก็ส่งสัญญาณให้ดังขึ้นอีก

ครั้นแล้วก็มีเสียงหน้าต่างดังปัง

“ฉันหลับอยู่นะ” เสียงตะโกนฉุนเฉียวดังขึ้น

“ลงมาเถอะ แล้วก็ไม่ต้องโกรธด้วยนะ” สนัฟกิ้นพูด “เรากำลังจะทำอะไรที่พิเศษมากๆ”

สนิฟรีดใบหูให้เรียบจากที่ยับยู่ยี่เพราะการนอนแล้วจึงไต่บันไดเชือกลงมา (บอกเสียหน่อยดีกว่า ใต้หน้าต่างทุกบาน

มีบันไดเชือกห้อยอยู่ เนื่องจากการใช้บันไดธรรมดามันกินเวลานานเหลือเกิน)

ดูท่าว่าอากาศวันนี้ต้องดีแน่ๆ สัตว์ตัวเล็กตัวน้อยท่าทางงัวเงียโผล่มาจากทุกหนทุกแห่ง พวกมันเพิ่งตื่นจากการหลับอย่างยาวนานในฤดูหนาวมาพบที่ที่เคยอยู่เป็นประจำอีกครั้ง ทั้งหมดต่างก็วุ่นกับการเอาเสื้อผ้าออกผึ่งลม เอาแปรงมาแปรงหนวด และเตรียมบ้านให้พร้อมสำหรับฤดูใบไม้ผลิ

สัตว์หลายตัวกำลังสร้างบ้านใหม่ และเกรงว่าบางตัวกำลังทะเลาะวิวาทกัน (หลังจากหลับยาวขนาดนั้นเราอาจจะตื่นมาพร้อมกับอารมณ์บูดบึ้งได้)

ภูตซึ่งสิงสถิตอยู่ตามต้นไม้กำลังนั่งสางผมยาวของตัวเองและทางทิศเหนือของลำต้น เหล่าลูกหนูได้ขุดรูเอาไว้ท่ามกลางผลึกหิมะ

“สุขสันต์ฤดูใบไม้ผลิ!” ไส้เดือนดินอาวุโสร้องทัก “หน้าหนาวของพวกเธอเป็นไงบ้างล่ะ”

“ดีมากเลย ขอบคุณครับ” มูมินโทรลตอบ “คุณหลับสบายไหมครับ”

“สบายดี” ไส้เดือนตอบ “ฝากบอกคุณพ่อคุณแม่ของเธอด้วยว่าฉันคิดถึง”

พวกเขาเดินต่อไป ถามไถ่สารทุกข์สุกดิบใครต่อใครมากมายคล้ายๆกัน แต่ยิ่งขึ้นเขาไปสูงเท่าไร ก็ยิ่งมีใครให้เจอน้อยลง ท้ายที่สุดก็เห็นเพียงแม่หนูที่กำลังเที่ยวดมและเก็บกวาดทำความสะอาดรับฤดูใบไม้ผลิเพียงตัวสองตัวเท่านั้น

ไม่ว่าที่ไหนก็เปียกแฉะไปหมด

“อี๋ย – สกปรกจัง” มูมินโทรลร้อง ค่อย ๆ ย่างผ่านหิมะที่กำลังละลายอย่างระมัดระวัง “หิมะมากไปก็ใช่ว่าจะดีสำหรับมูมิน แม่เคยพูดไว้” ว่าแล้วเขาก็จาม

“นี่ มูมินโทรล” สนัฟกิ้นเรียก “ฉันคิดอะไรได้อย่างหนึ่งละ ขึ้นไปเอาหินกองไว้บนยอดเขากันดีไหม อวดว่าเราเป็นพวกแรกที่ไปถึงที่นั่น”

“เอาสิ ไปกันเถอะ” สนิฟพูดแล้วออกเดินทางทันที เพื่อจะได้ไปถึงที่นั่นก่อนใคร

เมื่อพวกเขาขึ้นถึงยอด ลมเดือนมีนาคมก็โหมกระพืออยู่รอบตัว และพื้นที่สีฟ้าไกลลิบ ๆ ก็ทอดยาวอยู่แทบเท้าพวกเขา ทางทิศตะวันตกเป็นทะเล ทางทิศตะวันออกมีแม่น้ำไหลโอบเทือกเขาเปลี่ยว ทางทิศเหนือมีผืนพรมสีเขียวของป่าใหญ่ปกคลุมอยู่ ส่วนทางทิศใต้มีควันลอยขึ้นมาจากปล่องไฟที่บ้านของมูมินโทรล เพราะคุณแม่มูมินกำลังทำอาหารเช้า แต่สนิฟไม่สนใจมองสิ่งเหล่านี้เลย เนื่องจากบนยอดเขามีหมวกใบหนึ่งวางอยู่ – เป็นหมวกทรงสูงสีดำ

“มีใครมาที่นี่ก่อนแล้ว!” เขาร้อง

มูมินโทรลหยิบหมวกขึ้นดู “นี่เป็นหมวก*หายาก*” เขาบอก “นายอาจจะใส่ได้พอดีนะ สนัฟกิ้น”

“ไม่ ๆ” สนัฟกิ้นปฏิเสธ เขารักหมวกสีเขียวใบเก่าของตัวเอง “หมวกนี่ดูใหม่เกินไปมาก”

“พ่ออาจจะชอบก็ได้” มูมินโทรลตรอง

“เอาเถอะ ยังไงเราก็จะเอามันไปด้วย” สนิฟพูด “แต่ตอนนี้ฉันอยากกลับบ้าน – หิวจะตายอยู่แล้ว พวกนายไม่หิวเหรอ”

“จะว่าหิวก็หิว” สนัฟกิ้นบอก

พวกเขาพบหมวกของปีศาจฮ็อบก็อบลินและนำมันกลับบ้านเช่นนั้นเอง โดยไม่คาดคิดแม้แต่วินาทีเดียวว่าสิ่งนี้จะทำให้หุบเขามูมินต้องตกอยู่ภายใต้มนตรา และอีกไม่ช้าพวกเขาทั้งหมดจะได้พบเห็นเรื่องแปลกประหลาดต่างๆ...

เมื่อมูมินโทรล สนัฟกิ้น และสนิฟออกไปบนเฉลียง เพื่อนๆ ก็กินมื้อเช้าเสร็จแล้ว และต่างแยกย้ายกันไปคนละทาง ฝั่งของคุณพ่อมูมินกำลังอ่านหนังสือพิมพ์อยู่ตามลำพัง

“เออแน่ะๆ! ตื่นแล้วเหมือนกันนี่” เขาทัก “หนังสือพิมพ์วันนี้แทบไม่มีอะไรน่าสนใจเลย กระแสน้ำพังทำนบและเข้าท่วมพวกมดจำนวนมาก ทั้งหมดรอดมาได้ นกกาเหว่าตัวแรกบินเข้ามาในหุบเขาตอนตีสี่แล้วบินจากไปทางทิศตะวันออก” (นั่นเป็นลางดี แต่ถ้านกกาเหว่าบินไปทางทิศตะวันตกจะยิ่งดีใหญ่...)

“ดูสิครับว่าพวกเราเจออะไร” มูมินโทรลขัดขึ้นด้วยความภูมิใจ “หมวกทรงสูงสวยๆ ใบใหม่สำหรับพ่อ!”

คุณพ่อมูมินวางหนังสือพิมพ์ลง และตรวจดูหมวกอย่างละเอียดถี่ถ้วน ครั้นแล้วเขาก็ลองสวมดูที่หน้ากระจกทรงยาว มันออกจะใหญ่เกินไปสำหรับเขา – ความจริงเกือบปิดตาด้วยซ้ำ และภาพที่เห็นก็น่าประหลาดใจมาก

“แม่ครับ” มูมินโทรลร้องลั่น “มาดูพ่อสิครับ”

คุณแม่มูมินเปิดประตูครัวมามองดูเขาด้วยความฉงนสนเท่ห์

“ผมดูเป็นไงบ้าง” คุณพ่อมูมินถาม

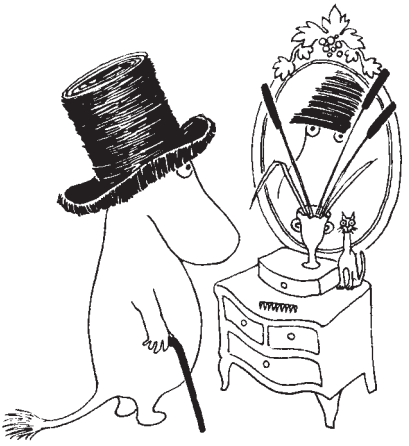
“ก็ดีนี่คะ” คุณแม่มูมินตอบ “ค่ะ คุณสวมแล้วดูหล่อมาก แต่มันใหญ่เกินไปนิดเดียวเท่านั้น”

“แบบนี้ดีกว่าไหม” คุณพ่อมูมินถาม กดปีกหมวกด้านหลังลงไปแนบท้ายทอยให้ด้านหน้าแหงนขึ้น

“อืมมมม” คุณแม่มูมินร้อง “อย่างนี้ก็หล่อเหมือนกัน แต่ฉันว่า เวลาไม่สวมหมวกคุณดูสง่ากว่า”

คุณพ่อมูมินมองดูตัวเองทั้งด้านหน้า ด้านหลัง และด้านข้างทั้งสอง จากนั้นจึงวางหมวกลงบนโต๊ะพร้อมกับถอนใจ

“คุณพูดถูก” เขาว่า “บางตัวไม่สวมหมวกแล้วดูดีกว่า”

“ใช่ค่ะ ที่รัก” คุณแม่มูมินบอกเสียงอ่อนโยน “ทีนี้ก็กินไข่ซะให้หมดนะเด็กๆ ตลอดหน้าหนาวเราพึ่งแต่ใบสนตอนนี้ก็ต้องบำรุงกันหน่อย” ว่าแล้วเธอก็หายเข้าไปในครัวอีกครั้ง

“แล้วเราจะทำยังไงกับหมวกนี่” สนิฟถาม “เป็นหมวกอย่างดีซะด้วย”

“ใช้เป็นตะกร้าใส่เศษกระดาษสิ” คุณพ่อมูมินว่าแล้วก็ขึ้นชั้นสองไปเขียนเรื่องราวชีวิตของตัวเองต่อ (เป็นหนังสือเล่มหนาเกี่ยวกับวัยหนุ่มที่ยากลำบากของเขาเอง)

สนัฟกิ้นวางหมวกลงบนพื้นระหว่างโต๊ะกับประตูครัว “ทีนี้นายก็ได้เครื่องเรือนใหม่อีกชิ้นแล้วสิ” เขาพูดแล้วยิ้มกว้าง เพราะสนัฟกิ้นไม่มีวันเข้าใจได้ว่าทำไมใครๆ จึงชอบ*มี*สิ่งต่างๆ เขามีความสุขดีกับชุดเก่าที่สวมมาตั้งแต่เกิด (ไม่มีใครรู้ว่าเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นเมื่อไรและที่ไหน) และสมบัติอย่างเดียวที่เขาไม่ได้ยกให้ผู้อื่นก็คือหีบเพลงปาก

“ถ้าพวกนายกินมื้อเช้าเสร็จแล้ว เราจะไปดูกันว่าพวกสนอร์กเป็นยังไงบ้าง” มูมินโทรลบอก แต่ก่อนที่จะออกไปในสวน เขาทิ้งเปลือกไข่ลงในตะกร้าใส่เศษกระดาษใบนั้น เพราะเขาเป็นมูมินที่ได้รับการอบรมมาอย่างดี (ในบางเวลา)

ตอนนี้ไม่มีใครอยู่ในห้องรับประทานอาหารแล้ว

หมวกของปีศาจฮ็อบก็อบลินวางอยู่ตรงมุมระหว่างโต๊ะกับประตูครัว มีเปลือกไข่นอนอยู่ก้นหมวก และแล้วอะไรบางอย่างที่แปลกประหลาดจริง ๆ ก็เกิดขึ้น เปลือกไข่เหล่านั้นเริ่มเปลี่ยนรูปร่าง

(สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ถ้ามีอะไรอยู่ในหมวกของปีศาจฮ็อบก็อบลินนานพอ อะไรที่ว่านั้นก็จะเริ่มเปลี่ยนเป็นบางอย่างที่แตกต่างออกไปมาก – แต่จะเป็นอะไรนั้น เราไม่มีทางรู้ล่วงหน้าได้เลย เคราะห์ดีที่หมวกใบนั้นไม่พอดีกับศีรษะของคุณพ่อมูมิน เพราะคงมีเพียงผู้พิทักษ์สัตว์เล็กสัตว์น้อยทั้งปวงที่ล่วงรู้ว่าเขาจะเป็นอย่างไรถ้าสวมมันนานอีกหน่อย เท่าที่สวมไปนั้นเขาปวดหัวเล็กน้อย – และพอหลังอาหารมื้อเย็นก็หาย)

ระหว่างนั้นเปลือกไข่ก็นิ่มและกลายเป็นปุยไปแล้ว ถึงแม้จะยังเป็นสีขาวอยู่ ไม่นานมันก็ขยายเต็มหมวก ครั้นแล้วเมฆน้อยห้าก้อนก็โผล่พ้นขอบหมวกและลอยออกมาที่เฉลียง จากนั้นจึงตุ้บตั้บลงบันไดมาเบา ๆ ก่อนจะลอยอยู่เหนือพื้นดินตรงนั้นเล็กน้อย ภายในหมวกว่างเปล่า

“แย่แล้ว” มูมินโทรลพูด

“ไฟไหม้บ้านเหรอ” สาวสนอร์กถามด้วยความร้อนใจ

เมฆลอยอยู่ตรงหน้าพวกเขาโดยไม่ขยับเขยื้อนหรือเปลี่ยน

รูปร่าง ราวกับพวกมันกำลังรอคอยอะไรบางอย่าง สาวสนอร์กยื่นมือออกไปด้วยความระมัดระวังอย่างยิ่ง และตบก้อนที่อยู่ใกล้ที่สุดเบา ๆ "เหมือนสำลีเลย" เธอบอกด้วยน้ำเสียงที่แสดงความประหลาดใจ เพื่อน ๆ เลยเข้ามาคลำใกล้ ๆ ด้วย

"เหมือนหมอนใบเล็ก ๆ เลย" สนิฟพูด

สนัฟกิ้นผลักเมฆก้อนหนึ่งเบา ๆ มันลอยไปนิดหนึ่งแล้วจึงหยุด

"ของใครกันนะ" สนิฟถาม "พวกมันขึ้นไปบนเฉลียงได้ยังไง"

มูมินโทรลสั่นศีรษะ "นี่เป็นเรื่องแปลกประหลาดที่สุดเท่าที่ฉันเคยเจอเลย" เขาพูด "เราน่าจะไปตามแม่มาดูนะ"

"ไม่ ๆ" สาวสนอร์กแย้ง "พวกเราจะพยายามหาคำตอบเอง" ว่าแล้วเธอก็ลากเมฆก้อนหนึ่งลงมาที่พื้น และใช้มือรีดให้เรียบ "นุ่มจัง!" สาวสนอร์กพูด นาทีต่อมาเธอก็โยกเยกขึ้นลงอยู่บนก้อนเมฆ หัวเราะคิกคักเสียงดัง

"ขอฉันบ้างได้ไหม" สนิฟร้องเสียงแหลม กระโดดขึ้นเมฆอีกก้อนหนึ่ง "ว้ากกกก!" แต่พอเขาร้อง "ว้าก" เมฆก็ลอยสูงขึ้นและเลี้ยวตีวงแคบ ๆ เหนือพื้นอย่างนุ่มนวล

"พระเจ้าช่วย!" สนิฟร้องลั่น "มันเคลื่อนที่ได้!"

จากนั้นพวกเขาทั้งหมดก็กระโดดขึ้นก้อนเมฆและร้องตะโกน "ว้าก! ว้าก ว้ากกกก" เมฆแต่ละก้อนกระเด้งกระดอนอย่างดุเดือดอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งสนอร์กพบวิธีที่จะบังคับก้อนเมฆเหล่านั้น ถ้าทิ้งน้ำหนักไปที่เท้าข้างเดียว เราจะบังคับก้อนเมฆให้เลี้ยวได้ แต่ถ้าทิ้งน้ำหนักลงไปที่เท้าทั้งสองข้าง

พร้อมกันมันจะเคลื่อนไปข้างหน้า และถ้าเราโยกตัวเบา ๆ เมฆจะลดความเร็วลง

พวกเขาสนุกกันเหลือเกิน ถึงขนาดลอยขึ้นไปบนยอดไม้และหลังคาบ้านมูมินด้วยซ้ำ

มูมินโทรลลอยอยู่นอกหน้าต่างห้องของคุณพ่อมูมินและตะโกน “เอ้กอีเอ้กเอ้ก!” (เขาตื่นเต้นเสียจนนึกอะไรที่ฉลาดกว่านี้ไม่ออก)

คุณพ่อมูมินทิ้งปากกาบันทึกในมือลงและวิ่งมาที่หน้าต่าง

“ตายละวา!” เขาร้องเสียงดัง “ต่อไปจะอะไรอีก!”

“นี่จะเป็นบทที่ดีในหนังสือของพ่อเลยละครับ” มูมินโทรลบอกแล้วบังคับก้อนเมฆของเขาไปยังหน้าต่างห้องครัว พอไปถึงก็ตะโกนเรียกแม่ แต่คุณแม่มูมินกำลังรีบมาก จึงทำริสโซล[1] ต่อไปไม่ยอมวางมือ “ทีนี้เจออะไรอีกล่ะลูก” เธอว่า “ระวังอย่าหล่นลงมาก็แล้วกันนะ!”

แต่บริเวณสวน สาวสนอร์กกับสนัฟกิ้นค้นพบเกมใหม่แล้ว พวกเขาบังคับก้อนเมฆเข้าหากันด้วยความเร็วเต็มที่และชนกันอย่างนิ่มนวล ใครหล่นก่อนก็เป็นอันว่าแพ้

“เราจะได้เห็นดีกัน!” สนัฟกิ้นร้อง ควบเมฆพุ่งเข้าใส่แต่สาวสนอร์กพลิกหลบไปอีกด้านหนึ่งอย่างคล่องแคล่ว แล้วจึงโจมตีเขาจากข้างใต้

เมฆของสนัฟกิ้นพลิกคว่ำ เขาหล่นหัวทิ่มลงในแปลงดอกไม้ หมวกผลุบลงมาปิดตา

---

[1] อาหารชนิดหนึ่ง ทำจากเนื้อสับที่นำมาปั้นเป็นก้อนแล้วทอด

“ยกที่สาม” สนิฟร้องเสียงแหลม เขาเป็นกรรมการและบินอยู่เหนือเพื่อนๆ เล็กน้อย “สองต่อหนึ่ง! เตรียมตัว ระวัง ไป!”

“เราบินไปเที่ยวกันหน่อยดีไหมครับ” มูมินโทรลถามสาวสนอร์ก

“เอาสิ” เธอตอบ บังคับก้อนเมฆของเธอขึ้นมาเคียงข้างเขา “จะไปไหนกันดีคะ”

“ตามหาเฮมูเลนแล้วทำให้เขาประหลาดใจกันเถอะ” มูมินโทรลเสนอ

พวกเขาตระเวนจนทั่วสวน แต่ไม่พบเฮมูเลนตามที่ที่เขามักจะไปเป็นประจำเลย

“เขาคงไม่ไปไหนไกลหรอกค่ะ” สาวสนอร์กพูด “ครั้งล่าสุดฉันเห็นเขาจัดแสตมป์อยู่”

“แต่นั่นมันหกเดือนมาแล้วนะครับ” มูมินโทรลบอก

“โอ้ จริงด้วยค่ะ” เธอเห็นด้วย “เราหลับกันตั้งแต่ตอนนั้นเลยไม่ใช่เหรอ”

“แล้วคุณหลับสบายรึเปล่าครับ” มูมินโทรลถาม

สาวสนอร์กบินขึ้นไปเหนือยอดไม้อย่างนุ่มนวล ใคร่ครวญเล็กน้อยก่อนตอบ “ฉันฝันน่ากลัวทีเดียวค่ะ” เธอพูดในที่สุด “ฝันถึงผู้ชายน่ารังเกียจ เขาสวมหมวกทรงสูงสีดำ และแสยะยิ้มมาที่ฉัน”

“พิลึกจังแฮะ” มูมินโทรลพูด “ผมก็ฝันอย่างเดียวกันเป๊ะเลย เขาสวมถุงมือสีขาวด้วยรึเปล่าครับ”

สาวสนอร์กพยักหน้า และระหว่างที่ร่อนผ่านป่าไปช้าๆ เขากับเธอก็ไตร่ตรองเรื่องนี้อยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นทั้งสองก็เห็น